

pridijeljen regentu Aleksandru. Tamo je izradio veliki broj slika i portreta, među ostalim i regenta Aleksandra u ratnoj opremi. Prigodom izložbe tih radova u Parizu napisao je Rostand osobito pohvalnu ocjenu Becićevih radova. Becić je profesor umjetničke akademije u Zagrebu od god. 1923. i kustos moderne galerije slika društva umjetnosti »Strossmayer«.

Njegovi su radovi nabavljeni za više galerija; za Strossmayerovu galeriju slika, za Narodnu galeriju u Beogradu i modernu galeriju u Zagrebu.

Izlagao je u domovini i u inozemstvu uvijek s uspjehom, a osobito u Parizu, Münchenu, Londonu, Zürichu, Varšavi i u Americi u više gradova.

Njegove slike, koje imaju za temu poljski rad i seljački dom, vrlo su tražene. Naslikao je veliku sliku za parisku izložbu »Jugoslavenski plesovi«, koja je imala osobiti uspjeh. Izradio je dvije velike slike za glavnu dvoranu Hrvatske poljodjelske banke u Zagrebu; zatim više portreta i žaner-slika, koje su stekle vrlo dobre ocjene i priznanje stručnjakâ.

Predlažem Vladimira Becića za člana dopisnika u umjetničkom razredu.

U Zagrebu, 31. januara 1929.

Robert Frangeš

Maksimilijan Vanka.

Rodio se 11. maja 1889. u Zagrebu. Maturirao u Zagrebu na realnoj gimnaziji god. 1906. Svršio umjetničku akademiju u Zagrebu g. 1910. Bio na akademiji u Bruxellesu u specijalnoj školi za komponiranje kod prof. Jean d' Elville. Tu je dobio zlatnu kolajnu. U Bruxellesu je samostalno radio dvije godine. God. 1920. postao je profesor na umjetničkoj akademiji u Zagrebu, gdje i sada djeluje.

Vanka je izlagao u mnogim izložbama u domovini i inozemstvu, tako u Parizu, Münchenu, Bruxellesu, Zürichu, Varšavi. Njegovi su radovi nabavljeni za Strossmayerovu galeriju slika u Zagrebu, za galeriju slika u Beogradu, za modernu galeriju u Zagrebu.

Glavno mu je djelo ciklus slika iz naših narodnih običaja, kojima je i u inozemstvu polučio osobiti uspjeh. To su poimence slike: »Iz našeg hrvatskog Zagorja«, »Lijepa Jela tri vijenca plela«, »Proštenjari«, »Nevjesta«, »Majke« i t. d.

Vanka je osobiti akvarelista, te je u toj umjetnosti stekao vanredne uspjehe, osobito krajobrazima, kakav je veliki akvarel »Prosjaci«. Izradio je mnoge portrete, a osobito se traže njegovi crteži sa sangvinom. Vanka je u umjetničkim krugovima cijenjen kao jedan od najboljih.

Predlažem, da se Maksimilijan Vanka izabere za člana dopisnika u umjetničkom razredu.

U Zagrebu, 31. januara 1929.

Robert Frangeš

Josip Vancaš-Požeški.

Josip pl. Vancaš-Požeški, građevni nadsavjetnik, građ. direktor u m., rođen je 22. ožujka 1859. u Šoprunu od oca Antuna i majke Marije, rod. Griller. Osnovnu školu i realku svršio je u Zagrebu (god. 1876.), visoku tehničku školu (1876—81.) i akademiju umjetnosti u Beču (1882—83.). Jednu godinu građevne prakse proveo je kod arhitekata Heilmnera i Fellnera u Beču. U praznicima prakticirao je kod arh. Janka Grahora u Zagrebu. Državni ispit u tehnici za arhitekturu položio je koncem jula 1881. s odlikom. Po više puta prošao je veći dio Italije i Njemačke, zatim je studirao razne građevine u Dalmaciji, Bosni, Austriji i Ugarskoj.

Bio je ovlašten civilni arhitekt u Sarajevu (1890.), direktor bos. građ. društva I. B. Schmarda i drug. profesor crtanja, akvareliranja i arhitekture u srednjoj tehničkoj školi i preparandiji u Sarajevu (1898—1908.), direktor bos.-herc. građevnog dion. društva u Sarajevu (1898.—1918.). Umirovljen je 1918. Djelovao je kao juror na milenijskoj izložbi u Budimpešti (1900.), bio je član ocjenjivačkih porota u Osijeku (u natječajima za gradsku vijećnicu, kazalište i filijalu Prve hrv. štedionice), u Zagrebu (za regulaciju Kaptola, palaču zemaljske vlade i hotel Esplanade) i u Sarajevu (za vatrogasnu kasarnu i sabornicu). Vodio je vrhovni nadzor kod gradnje hotela Esplanade u Zagrebu (1923.—25.).

Osnovao je i sagradio stolnu crkvu u Sarajevu (1884—89.), palaču zemaljske vlade (1884—85.), četiri dalje katoličke crkve (Ćirila i Metoda, sv. Trojstva, Marijinu i franjevačku sv. Ante), Gazi Isabegovu banju, Ajaš-pašin dvor, hotel Europu, veliki broj najamnih kuća, dvije škole i t. d., sve u Sarajevu. U Bosni i Hercegovini još mnogo crkve (u Kr. Sutjeskoj, Bosanskom Brodu, Žepču, Konjicu i t. d.), banke i privatne kuće. U Osijeku palaču grofa Normanna, u Zagrebu Prvu hrvatsku štedionicu, u Ljubljani hotel Union i dvije banke, u Šent Vidu velike biskupske zavode sa gimnazijom i još mnoge crkve u Sloveniji (Radeče kod Zidanog Mosta, Prečna, Bled po Schmidtu, Šmarje i t. d.), Hrvatskoj i Slavoniji (župnu crkvu u Krapini, zvonik u Senju, obnovu crkve u Desiniću i t. d.).

Kroz više nego dva decenija Vancaš je svoje projekte iznosio u tada običajnim italijanskim, odnosno njemačkim slogovima, dok nije spoznao, da treba punu pažnju posvetiti domaćem načinu gradnje, kakov je u Bosni prije austrijske okupacije već postojao. Tad je marljivo snimao i crtao bosanske građevine i ornamente, u čemu ga je podupiralo nekoliko kolega. God. 1911. iznio je u bos.-herc.